

Kutsuminen ja valinta

2. Piet. 1:3-11

3. Hänen **jumalallinen voimansa on lahjoittanut** meille hänen **tuntemisensa kautta kaiken, mitä tarvitaan elämään ja jumalanpelkoon**. Hän on **kutsunut** meidät omalla **kirkkaudellaan** ja voimallaan

4. ja niiden kautta **lahjoittanut** meille kallisarvoiset ja mitä suurimmat **lupaukset**, että te **niiden avulla** tulisitte **osallisiksi jumalallisesta luonnosta** ja pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee.

5. **Pyrkikää** juuri siitä syystä **innokkaasti osoittamaan uskossanne hyveitä**, hyveissä ymmärrystä,

6. **ymmärryksessä itsehillintää, itsehillinässä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalanpelkoa,**

7. **jumalanpelossa veljesrakkautta ja veljesrakkaudessa rakkautta kaikkia kohtaan.**

8. Jos teillä on nämä ja ne yhä enentyvät, ne **eivät** anna teidän olla **toimettomia** eivätkä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen **Kristuksen tuntemisessa**.

9. Mutta se, jolla ei näitä ole, on sokea ja liikäköinen. Hän on **unohtanut puhdistuneensa entisistä synneistään**.

10. **Pyrikää** sen tähden, **veljet, yhä innokkaammin tekemään kutsumisenne ja valintanne lujaksi**. Jos näin teette, **ette koskaan lankea,**

11. ja niin teille runsaskätisesti tarjotaan **pääsy** meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen **Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan**.

Jumalallinen voima

Millaista on Jumalan voima luonteeltaan? Mitä ja miten se vaikuttaa uskovissa ihmisissä? Miten Jumalan kutsu tapahtuu ja miten se liittyy Hänen kirkkauteensa? Millä tavalla Jumalan Raamatussa antamat lupaukset vaikuttavat? Millainen on jumalallinen luonto ja miten se ilmenee? Millaisia hyveitä Herra haluaa uskovon harjoittavan sillä voimalla, joka uskovissa vaikuttaa? Millaista tulee olla uskovon toimeliaisuuden? Mikä voi sen estää? Voiko uskova luopua uskosta ja mitä on tehtävä, jotta niin ei tapahtuisi? Missä suhteessa ovat kutsu ja valinta pelastukseen? Millainen on Jeesuksen Kristuksen valtakunta? Miten siihen päästään? Tällaisia kysymyksiä Pietari sivuaa jaksossamme hänen toista kirjettään.

Voimakysymys

Kaikessa elämässämme joudumme jatkuvasti esittämään itsellemme kysymyksen siitä, kykenenkö tekemään sen, mitä tehtäväkseni on asetettu. Onko se mahdollista vai ei? Riittävätkö minun voimavarani? Jaksanko vai en? Usein kun arvioimme itseämme törmämme omaan heikkouteemme ja sydämessämme asuvaan syntiseen luontoon. Saatamme sitten huutaa Jumalan puoleen: "En jaksaa, en kykene, anna minulle uutta voimaa!"

Nyt kuitenkin Pietari lähtee liikkeelle aivan toisesta näkökulmasta, kun hän kirjoittaa: *Hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille hänen tuntemisensa kautta kaiken, mitä tarvitaan elämään ja jumalanpelkoon.*(3)

Hänelle uskonelämä ei näytä olevan lainkaan voimakysymys, koska Jumalan ja Herran Jeesuksen tuntemisessa meille on lahjoitettu jumalallinen voima, joka riittää kaikkeen, siis aivan kaikkeen, mitä elämiseen ja uskonvaellukseen tarvitaan. Miksi sitten monet uskovat valittelevat heikkouttaan ja jäävät ikään kuin odottelemaan

sitä, että he saisivat jonkinlaisen piristysruiskeen suoniinsa, joka potkaisisi heidät liikkeelle.

Jeesus sanoo: *"Jos joku tahtoo tehdä hänen (Isän) tahtonsa, hän tulee tietämään, onko tämä oppi Jumalasta vai puhunko minä omiani."* (Joh. 7:17)

Osvald Chambers kirjoittaa: "Tie hengelliseen ymmärrykseen ei käy älyn vaan kuuliaisuuden kautta. Ei kukaan saa koskaan Sanaa Jumalalta ilman, että hän heti joutuisi koetukselle sen tähden. Olemme tottelemattomia ja ihmettelemme, minkä tähden emme edisty hengellisesti."

Voima heikkoudessa

Raamattu osoittaa johdonmukaisesti, että uskonelämä ei ole voimakysymys vaan kuuliaisuuskysymys. Jumalan voima ei ole jonkinlaista meidän muskeleihimme puhallettua ja meidät ikään kuin mukanaan vievää voimaa. Missään vaiheessa se ei ole meidän omaa voimaamme. Se on yksinomaan ja ainoastaan Jumalan voimaa, jota ei koskaan anneta meidän itsemme vapaasti käytettäväksi, vaan se pääsee toimimaan vain silloin, kun olemme kuuliaisia Jumalan sanan lupauksille ja kehotuksille. Sitä paitsi Jumalalan voima vaikuttaa silloinkin, kun me itse saatamme kokea mitä syvintä fyysistä, henkistä ja hengellistä väsymystä.

Paavalihan kirjoittaa siitä näin:

Mutta hän (Herra) sanoi minulle: "Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sen tähden kerskaan mieluummin heikkoudestani, jotta Kristuksen voima lepäisi ylläni. Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas. (2. Kor, 10:9-10)

Jumalan voima tulee kirkkaimmin näkyviin juuri silloin, kun olemme itsessämme heikkoja. Ympärilläkin olijat tajuavat, ettei vaikuttava voima tule meistä vaan yksin Herralta.

Jumalallisen voiman luonne

Millaista jumalallinen voima on sitten luonteeltaan meidän kokemuksemme kannalta, jos kerran se vaikuttaa silloinkin, kun koemme oman heikkoutemme? Ymmärrän niin, että Jumalan voima ilmenee luottamuksena ja varmuutena siitä, että Jumala pitää lupauksensa. Siihen sisältyy myös pelastusvarmuus, joka on luottamusta siihen, että Jeesuksen sovitustyö ristillä ja Hänen voitollinen ylösnousemuksensa kuolleista riittävät pelastukseksemme. Mutta siihen sisältyy myös luottamus siihen, että ottaessamme askeleita Jumalan lupausten mukaisesti, Herra myös täyttää myös meidän kohdallamme sen, mitä Hän lupaa.

Jumalan voima voi näkyä muun muassa silloin, kun kovissa kiusauksissa taistelen omien syntieni kanssa, kuitenkin julistan toiselle evankeliumia ja evankeliumin voima pelastaa toisen, hän ottaa sen vastaan ja saa rauhan omalletunnolleen. Tai kärsien omassa ruumiissani jotain sairautta rukoilen muiden kanssa jollekulle toiselle ruumiin parantumista ja hän paraneekin hetkessä. Usein tapahtuu juuri niin, koska Jumala ei anna kunniaa ihmisille siitä, mitä Hän omalla voimallaan tekee.

Hänen tuntemisensa kautta

Pietari korostaa jälleen, ettei mitään Jumalan voimavaikutuksista tapahdu ikään kuin jonkinlaisena persoonattomana voimana, joka valahtaisi meihin. Jumalan voima vaikuttaa vain persoonallisessa henkilösuhteessa Häneen.

Kun isä nostaa lapsensa syliinsä tai vetää tai työntää tätä pulkassa, kysymys ei ole vain isän voiman vaikutuksesta vaan samalla isän ja lapsen suhteesta. Vastaavasti Jumalan voima on aina sidoksissa Häneen itseensä ja kaikki Hänen voimavaikutuksensa tähtäävät siihen, että oppisimme tuntemaan Häntä paremmin.

Persoonallinen tunteminen perustuu tietenkin puheeseen. Kun otamme vastaan jonkun Raamatun lupauksen, emme ota vain sitä mahdollista tekoa tai asiaa, minkä sana lupaa, vaan aina itsensä noiden sanojen Lausujan. Samalla Herran tunteminen edellyttää myös meiltä puhetta, sitä, että rukouksessa jaamme koko sydämemme, ajatuksemme, tunteemme ja tahtomme Herran kanssa.

Kaikki tarvittava

...kaiken, mitä tarvitaan elämään ja jumalanpelkoon.

Jumalan persoonallinen voima lahjoittaa meille kaiken, mitä ajalliseen elämään tarvitaan. Isä-meidän rukouksessa rukoilemme ”jokapäiväistä leipää”. Sehän sisältää ravinnon, asusteet, asunnon, työn, ystävät ja kaikki ajalliset tarpeemme. Mikään niistä ei tule meille kuin Manulle illallinen vaan kaiken takana on meitä rakastava sydän, joka huolehtii tarpeistamme.

Herran huolenpito ei kuitenkaan rajoitu vain ajallisiin tarpeisiimme, vaan myös kaikkiin hengellisiin tarpeisiimme. Omantunnon rauha, läheinen rukousyhteys Isän kanssa, syntiä vastaan taistelu, kaikkinaiset hyveet, joita Pietari jatkossa luettelee, ovat Herran itsensä omissaan vaikuttavaa. Kaikki se saadaan vain persoonasuhteessa Jeesuksen kautta Isään.

Kirkkauden kutsu

Hän on kutsunut meidät omalla kirkkaudellaan ja voimallaan ja niiden kautta lahjoittanut meille kallisarvoiset ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden avulla tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta ja pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. (3-4)

Kutsu Jumalan valtakuntaan tapahtuu siten, että Jeesuksen kautta Isä ilmoittaa meille, millainen Hän on. Jeesus kuvasi asiaa ylimmäispapillisessa rukouksessaan Isälle näin: *Minä olen kirkastanut sinut maan päällä täyttämällä sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni.* (Joh. 17:4)

Jumalan kirkkaus on Hänen olemuksensa ”painavin” osa. Sana kirkkaus tulee sanasta, joka tarkoittaa painoa. Kirkkaus on se, mikä tekee Jumalasta Jumalan. Tietenkin se sisältää Hänen äärettömän suuruutensa, kaikkivaltiutensa, täydellisen pyhyytensä, oikeudenmukaisuutensa, puhtautensa ja kauneutensa. Niitä ilmaisee Johanneksen lause: ”Jumala on valo!” Mutta Jumalan kirkkaus sisältää vielä paljon enemmän. Hän on täydellinen armossaan ja laupeudessaan, käsittämättömän hyvä, kärsivällinen, hellä. Hän on täynnä iloa ja riemua, tulee nöyryydessään alemmas kuin kukaan. Johannes tiivistää se sanoihin: ”Jumala on rakkaus.”

Suurinta on Herran rakkaus

Jeesus ilmaisi omassa toiminnassaan Jumalan kirkkauden nimenomaan sen rakkaudessa. Hän armahti syntiset, paransi sairaat, vapautti pimeyden valtojen sitomat, Hän otti kantaakseen koko maailman syntien rangaistuksen Golgatan ristillä. Sen pimeydessä ilmeni Jumalan kirkkaus voimakkaimmin syntisiä ihmisiä kohtaan. Ylösnousemuksellaan Hän raivasi armahtamilleen tien lopulliseen kirkkauden valtakuntaan.

Evankeliumin kutsu

Nyt Pietari osoittaa, että kukaan ihminen ei voi tulla osalliseksi kutsusta pelastukseen ilman, että hän pääsee kosketuksiin sen kirkkauden kanssa, jonka Jumala ilmaisi Jeesuksen elämässä ja Golgatan työssä. Käytännössä se tapahtuu tänään evankeliumin sanan julistuksen kautta. Evankeliumi on sanoma Jeesuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta meidän syntiemme tähden. Vaikka se on sanoma, joka voidaan kirjoittaa muutamilla lauseilla ja kertoa suullisesti varsin nopeasti, Jumala on valinnut sen välineeksi, jonka kautta Hän itse lähestyy syntistä ihmistä ja sen kautta Pyhän Hengen voima vaikuttaa niin, että ihminen asetetaan omassatunnossaan kasvokkain Jeesuksen eteen. Kun hän ottaa uskossa vastaan tämän kutsun eli evankeliumin sanoman sisällön omien syntiensä sovituksesta Golgatalta, hän saa syntinsä anteeksi ja hänestä tulee Jumalan lapsi.

Näin evankeliumin uskossa vastaan ottanut ja kastettu ihminen on pelastettu, hän on uudestisyntynyt ja Pyhässä Hengessä Herra Jeesus Kristus itse asettuu asumaan häneen. Siitä alkaa sitten jatkuva Jeesuksesta riippuva elämä, joka tapahtuu siten, että hän tarrautuu Raamatussa annettuihin Jumalan lupauksiin. Kun hän on kuuliainen Herran sanalle, niin Jumalan voima noiden Raamatun lupauksen kautta alkaa vaikuttaa hänessä Jumalan mielen mukaista elämää.

Samojen lupauksen varassa hän kykenee vastustamaan edelleen sisimmässään asuvaa syntiä vastaan. Uskova elää siis edelleen maailmassa, jossa synti hallitsee. Se viettelee myös uskova, mutta Jumalan voimasta hän pääsee kiusauksia pakoon juoksemalla Herran luokse turvaan. Taistelu syntiä vastaan ei siis tapahdu niin, että käymme painimaan Saatanan kanssa, vaan juoksemme Herran luo, joka on jo voittanut pimeyden vallan.

Hyveet

Pyrkikää juuri siitä syystä innokkaasti osoittamaan uskossanne hyveitä, hyveissä ymmärrystä, ymmärryksessä itsehillintää, itsehillinnässä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalanpelkoa, jumalanpelossa veljesrakkautta ja veljesrakkaudessa rakkautta kaikkia kohtaan. (5-7)

Kun länsimainen kulttuuri on viime vuosikymmeninä korostanut yksipuolisesti yksilön vapautta, niin hyveistä puhumisesta on pitkään vaiettu, koska kaikkinaisen hyvän käytöksen ja hyvien tapojen on katsottu edustavan jonkinlaista epäaitoutta ja farisealaisuutta. Johtuen kaikesta yksilöllisyyden korostuksen vievän äärimmäisyyksiin viime aikoina on taas alkanut kuulua ääniä hyvekasvatuksen puolesta. Aidoissa hyveissä ei ole kysymys vain ulkopuolelta saneltujen hyvien käytössääntöjen noudattamisesta vaan siitä, että ihminen harjoittaa sisäistä elämäänsä sillä tavalla, että se heijastuu hyvänä käytöksenä.

Kristilliset hyveet

Perinteiset kristilliset hyveet koostuvat kolmesta teologisesta hyveestä ja neljästä kardinaalihyveestä. Teologiset hyveet ovat usko, toivo ja rakkaus. Kardinaali- eli päähyveet ovat urhoollisuus, oikeudenmukaisuus, viisaus ja itsehillintä eli kohtuullisuus. Lisäksi on usein listattu muita hyveitä: kärsivällisyys, lempeys, nöyryys, kuuliaisuus, kestävyys, hellittämättömyys, siveellinen puhtaus ja yksimielisyys.

Kreikkalaiseen sivistykseen kuuluivat hyveet, joihin pyrittiin kovalla itsekurilla ja myös urheilu- ja taisteluharjoituksilla. Nyt Pietari viittaa maailmankin hyvinä pitämiin hyveisiin, mutta osoittaa, että niitä ei voi millään omilla ponnistuksilla saavuttaa, koska ihmisen sydämessä asuu kaiken aikaa syntinen luonto. Hyveet, joissa ihmisen sydämessä tapahtuu todellinen muutos ja se näkyy sitten käytännön elämässä, ovat uskovan elämässä jumalallisen luonnon vaikutusta Jumalan sanan lupauksiin tarttumisen muodossa. Kysymys on siis Pyhän Hengen pyhittävästä työstä kuuliaisuudessa Raamatun sanalle.

Hyveiden kasvujärjestys

Pietari osoittaa myös, että hyveellinen elämä etenee ja kasvaa tietyssä järjestyksessä. Sen lähtökohta on se, että ihminen ottaa uskossa vastaan Jumalan antaman lupauksen ja lähteen sen varassa toimimaan oikealla tavalla. Se taas edellyttää oikeaa ymmärrystä. Ellei uskova pääse käsittämään, kuinka hyvä on Jumalan mielen mukainen elämä, Herran tahdon kukaan vaeltaminen, niin hän saattaa pitää omaa tahtoaan parempana eikä halua taipua ratkaisevasti parempaan eli Jumalan tahtoon. Pyhitys edellyttää siksi aina tiedossa ja ymmärryksessä kasvua.

Vasta sitten uskova voi vastustaa pimeitä impulssejaan ja pitää kärsivällisesti kiinni siitä, minkä näkee Pyhän Hengen valaisemin silmin oikeana. Hän alkaa nähdä miten Jumalan pelko, Jumalan mielen mukainen elämä, hurskas vaellus on hänelle itselleen ja muille parasta. Näin hänen silmänsä avautuvat toisten uskovien tarpeille, rakkauteen, joka omistautuu toisille heidän parhaakseen. Hänelle muodostuu iloksi hyvän jakaminen muille. Lopulta hänen silmänsä avautuvat näkemään vielä synnin vallassa kadotusta kohti kulkevien tarpeet ja hän alkaa rakkauden teoin ja evankeliumia jakaen kutsumaan muita parannukseen ja panemaan luottamuksensa Jeesukseen.

Aktiivinen toiminta

Jos teillä on nämä ja ne yhä enentyvät, ne eivät anna teidän olla toimeettomia eivätkä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. (8)

Joku on sanonut, että hengellinen toiminta ei ole samaa kuin elämä. Toiminnan paljous ei myöskään takaa sitä, että kantaisimme runsasta hedelmää. Se ei takaa, että ihmiset tulevat uskoon ja antavat kunnian pelastuksestaan kokonaan Jumalalle. Toisaalta hengellinen elämä, jossa hyveet ovat päässeet kasvamaan, ei ole liioin toimeettomuutta. Aito hyve-elämä tuottaa aktiivista toimintaa, mutta ei koskaan erillään elimellisestä yhteydestä Jeesuksen tuntemiseen, Hänen kanssaan vaeltamiseen. He on hedelmän kantamista Jeesus-yhteyden voimalla. Se merkitsee aina myös syvempää Jeesuksen tuntemista. Se ei ole itsestään puristamista vaan oksana olemista Jeesuksessa, niin että Hänen elämänsä pääsee kantamaan hedelmää meidän kauttamme.

Hedelmätön oksa

Mutta se, jolla ei näitä ole, on sokea ja likinäköinen. Hän on unohtanut puhdistuneensa entisistä synneistään. (9)

Hyveiden mukaisen aktiivisen ja rakkaudellisen elämän suurena esteenä on tuijottaminen juuri silmien alla oleviin ongelmiin ja synteihin. Pyöriskeleminen entisissä synneissä, pyrkii lamauttamaan uskovankin. Ellei muista niitä anteeksi saatuina, uskovaa saattavat kiusata kaikenlaiset itsesyytökset, jotka masentavat hänet ja suuntaavat katseemme vain itseemme. Pietari kehottaa meitä muistamaan kuinka käsitämättömän suuren armon saimme, kun Jeesus Golgatan uhriverellä pyyhki pois kaikki meidän menneet rikoksemme ja syntimme. Herra antoi anteeksi ja vapautti meidät kadotustuomiosta, teki meistä taivaallisen Isän lapsia ja lahjoitti meille iankaikkisen perinnön. Saamamme armon suuruus on takuu siitä, että saamme päivittäin nytkin kaikki syntimme anteeksi eikä meidän tarvitse jäädä lankeemuksiamme tuijottamaan. Saamme nostaa katseen Golgatan ristiin ja lähteä uudelleen palvelemaan Herraa rakkauden teoin.

Kutsu

Pyrkikää sen tähden, veljet, yhä innokkaammin tekemään kutsumisenne ja valintanne lujaksi. Jos näin teette, ette koskaan lankea, ja niin teille runsaskätisesti tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. (10-11)

Kutsuessaan Jumala alkaa vetää ihmistä luokseen kirkastamalla Jeesuksen rakkauden, joka ilmeni Golgatan uhrissa ja ylösnousemuksen voitossa. Herran kutsu kuuluu siis näin: "Olen maksanut syntiesi rangaistuksen puolestasi, saat siksi tulla luokseni ja päästä osalliseksi pelastuksesta, kunhan vain tunnustat totuuden itsestäsi ja pyydät syntejäsi anteeksi. Käänny siksi puoleeni ja huuda minua avuksesi!" Kutsuminen on siis Jumalan armotyö, jolla ihmistä vedetään sisälle pelastukseen. Ihminen ei voi itseään kutsua, vaan kutsu tulee hänen ulkopuoltaan Herralta, mutta ihminen voi torjua ja vastustaa kutsua. Usein se tapahtuu siksi, että ihminen haluaa säilyttää päätösvallan omaan elämäänsä itsellään. Siksi ihminen on vastuussa siitä, ottaako hän kutsun vastaan vai ei.

Valinta

Kutsun vastaanottanut ja Herran luokse tullut, on valittu ihminen. Valinta ei kuitenkaan tapahdu sillä hetkellä, kun ihminen tukee uskoon, vaan se on Jumalan armotyö, jonka Hän suoritti jo ennen maailman perustamista. Kutsun vastaanottaminen on siis seurausta Jumalan iankaikkisuudessa Jeesuksessa Kristuksessa tekemän pelastussuunnitelman toteutumisesta yksilön kohdalla. Paavali kirjoittaa siitä näin:

Jo ennen maailman perustamista hän (Jumala) valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (Ef. 1:4-7)

Kutsu ja valinta lujaksi

Nyt Pietari viitaten edellä kuvaamaansa hyveissä vaeltamiseen eli pyhityselämään kehottaa meitä tekemään kutsumisemme ja valintamme lujaksi. Herää tietenkin kysymys, eikö Jumalan ikuisuudessa tekemä armopäätös tai Hänen kutsuva työnsä olekaan itsessään riittävän lujia. Toiseksi herää kysymys, mitä hän tarkoittaa lankeamisella tai kompastumisella.

Ei syntiin lankeaminen

Lankeaminen ei voi tarkoittaa syntiin lankeamista, sillä Raamattu kauttaaltaan osoittaa, että pelastuneessa uskovassa asuu edelleen synti ja siksi hän myös lankeaa syntiin. Johannes toteaa asiasta näin:

Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ole meissä.... Jos sanomme, ettemme ole tehneet syntiä, teemme hänestä valehtelijan eikä hänen (Jumalan) sanansa ole meissä. (1. Joh. 1:8,10)

Voi olla, että Pietari tarkoittaa lankeamattomuudella samaa kuin Johannes myöhemmin samassa kirjeessään: *Ei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä. Hän ei voi tehdä syntiä, koska on syntynyt Jumalasta. (1. Joh. 3:9)*

Tässä Johannes käyttää verbimuotoa, joka tarkoittaa jatkuvaa synnin harjoittamista, siihen jäämistä, siinä rypemistä tekemättä parannusta. Se ei ole mahdollista, koska uskovassa asuu Pyhä Henki, joka ajaa hänet toistuvasti parannukseen synneistä, joihin hän ajoittain lankeaa.

Uskosta lankeaminen

Tarkoittaako siis Pietari lankeamisella sitä, että uskova voi langeta pois uskosta, joutua eroon Herran yhteydestä? Reformoitu eli Calvinin edustama protestanttisuus ja luterilainen protestanttisuus näkevät asian eri tavalla. Edellinen näkee, että aidosti Pyhästä Hengestä uudestisyntynyt ei voi langeta pois uskosta, vaikka voikin ajoittain ajautua hyvinkin kauas Jeesuksesta ja synnin harjoittamiseen. Jos hänessä kuitenkin asuu Pyhä Henki ikuisesti, niin kuin Jeesus lupasi omilleen, syvällekin langennut uudestisyntynyt lopulta tekee parannuksen ja pelastuu.

Kun Jeesus kylväjävertauksessa puhuu niistä, jotka vain lyhyen aikaa jopa iloiten uskoivat, mutta luopuivat sitten vainon tai maailman viettelysten vuoksi, reformoidut tulkitsevat, että aidosti uudestisyntyneitä ovat vain ne, joka lopulta pysyvät uskossa ja kantavat pysyvää hedelmää.

Luterilaiset taas opettavat, että myös aidosti uudestisyntynyt ihminen voi langeta pois uskosta. Samalla he korostavat, että Herra kykenee vetämään heidät takaisin luokseen ja kaikki tuhlajalapsenkin saavat uudelleen aloittamisen armon, kun he palaavat katumuksessa Vapahtajan luokse. Näin ollen he tulkitsevat Pietarin kehoituksen Jeesuksen sanan *"Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä"* valossa, niin että uudestisyntynyt ja Kristuksen tähden vanhurskautettu tarvitsee päivittäistä parannusta synneistään, jotta yhteys Jeesukseen ei katkeaisi. Hekään eivät tarkoita, että Jeesuksessa pysyminen olisi ihmisen omasta pyhityskilvoituksesta riippuvaa, vaan siitä, mitä Pietari edellä sanoi:

Hän on kutsunut meidät omalla kirkkaudellaan ja voimallaan ja niiden kautta lahjoittanut meille kallisarvoiset ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden avulla tulisitte

osallisiksi jumalallisesta luonnosta ja pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. (3-4)

Kysymys on siitä, että Jumalan voima vaikuttaa evankeliumin lupausten kautta pysymistä Kristuksessa, Hänen vanhurskaudessaan ja sitä kautta myös Pyhän Hengen pyhittävässä työssä. Koska kuitenkin uskovakin voi ajoittain vastustaa Herran Hengen työtä ja voi pahimmillaan langeta uskosta, kehotukset uskossa pysymiseen ovat erittäin aiheellisia. Kaikkialla Raamattu kehottaa uskovia uskon vaellukseen ja varoittaa luopumuksesta. Pysyäksemme uskon tiellä tarvitsemme molempia sekä kehotuksia että varoituksia.

Kilvoituksen päämäärä

...niin teille runsaskätisesti tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. (11)

Oltiin sitten kummalla kannalla tahansa, uskova saa Jumalan armosta kilvoitella Pyhän Hengen pyhitettävänä niin, että hänessä kasvaa yhä syvempi luottamus siihen, että häntä odottaa Jeesuksen paluussa sanoin kuvaamattoman ihana osa Jeesuksen kasvojen katselussa. Pääsy perille iankaikkiseen valtakuntaan on lahja. Lahjan antaja on käsittämättömän antelias ja runsaskätinen. Siksi uskossa saamme monien kiusausten ja maailman ahdistustenkin keskellä nostaa katseemme lopulliseen. Saamme katsella jo ikään kuin Raamatun lupausten peilistä uutta taivasta ja uutta maata, joissa asuu vanhurskaus.

Jeesus Kristus itse hallitsee valtakunnassaan ja perille päässeiden suurin ilo on saada olla ikuisesti Häntä lähellä, Hänen rakkautensa hallittavana. Se on vanhurskautta, iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä. Mitään suurempaa iloa ja riemua ei voi olla kuin saada katsella Jeesuksen rakkauden kirkkautta ja ylistää Häntä ja Isää.

Enkeli näytti minulle myös elämän veden virran, joka hohtavana kuin kristalli kumpusi Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta. Keskellä kaupungin pääkatua ja virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät antaen hedelmänsä joka kuukausi. Puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Mitään kirousta ei enää ole. Siellä on Jumalan ja Karitsan valtaistuin, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä. He näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsassaan. Yötä ei enää ole, eivätkä he tarvitse lampun valoa eivätkä auringon valoa, sillä Herra Jumala valaisee heitä. Ja he hallitsevat aina ja ikuisesti. (Ilm. 22:1-5)

Hiroko Tayaman matkassa

Synnyin marraskuussa 1957 Aomorin läänin syrjäisellä maaseudulla neljän sisaruksen nuorimpana. Kasvoin adoptiovanhempieni rakastamana. He antoivat minun opiskella laulua Tokion Musiikkiyliopistossa. Avioiduin ja sain lapsia.

Vuoden 1984 tienoilla vanhimmat tyttäremme olivat kaksi ja yksivuotiaat. Kaikki aikani meni heistä huolehtimiseen. Noihin aikoihin olin hyvin itsekäs äiti. Kun asiat eivät menneet niin kuin halusin, toruin lapsiani ja kun vanhin tytär ei lopettanut yöllä itkuaan läimäytin häntä. Olin hirveä äiti.

Kerran sattui onnettomuus, jossa vanhin tyttäreni loukkasi kasvonsa. Vanhempani syyttivät siitä minua. Olin henkisesti ja fyysisesti lopen väsynyt. Tuskailein omaa surkeaa vanhem-

muuttani ja kyselin, mitä varten elän. Näin ei voisi jatkua. Tätä menoa edessäni olisi romahdus. Silloin soitin Kristilliseen keskuksen saadakseni apua.

Muutamia kuukausia myöhemmin tutustuin merkillisellä tavalla Rika Omamuraan ja aloin käydä Itä-Tokushiman kirkossa. Perjantaisissa Raamatun tutkisteluissa Jumalan sana aivan imeytyi rutikuivaan sydämeeni. Tajusin, kuinka syvä syntisyyteni on ja sain varmuuden siitä, että pelastusta ei ole muualla kuin Jeesuksessa Kristuksessa. Tunnustin syntini ja avasin sydämeni ottamaan vastaan Jumalan. Siitä alkaen minussa alkoi tapahtua pikku hiljaa muutosta.

Ensiksi muuttui asenteeni lapsiini. Astuin lasten asemaan katselemaan asioita heidän näkökulmastaan. Kasvatus ei ole sitä, että vanhemmat yksipuolisesti sanelevat vaan sitä että opitaan yhdessä lasten kanssa. Tavoitteena ei ole käyttäytyminen ihmisten odotusten mukaan eikä myöskään erityisiin saavutuksiin yltäminen. Vanhempia tärkeämpi on asettaa Jumala mittapuuksi ja opettaa lapsia elämään tietoisesti hänen edessään. Tärkeintä on, ettei murehduteta Jumalaa. Aloin opettaa lapsille, että Jumalaan turvautuen löytyy vastaus kaikkiin pieniinkin asioihin.

Toinen kaikkein suurin muutos sydämessäni oli kyky antaa anteeksi toisille ihmisille. Sekään ei tapahtunut omassa voimassa vaan Jumalaa rukoillen ja häneltä voimaa saaden. Anteeksi antamisen tulo mahdolliseksi oli minulle yllätys ja suuri ilo. Sen seurauksena sydämessäni asunut viha alkoi muuttua rakkaudeksi.

Nyt kristittynäkin havahdun ajoittain siihen, että huomaamattani annankin sydämessäni tilaa toisten tuomitsemiselle. Sorrun arvioimaan toista omilla arvioillani. Silloin sydämeä häviää rakkaus. Silloin on käännettävä rukouksessa Jumalan puoleen ja jätettävä asia hänen käsiinsä. Tajutessamme oman rakkaudettomuutemme saamme pyytää Jumalalta uutta rakkautta. Sillä tiellä löytyy ongelmiin ratkaisu.

Minäkin olen vain ihminen niin kuin kaikki muutkin kristityt. Kristitty tajuaa, ettei hänessä itsessään ole voimaa, mutta meillä on kiusaus ajoittain unohtaa se. Kun kiitollisena otamme aina uudelleen vastaan anteeksiantamuksen Jumalalta, haluamme ihmissuhteissakin elää toisen toistamme armahtaan.

Tällä hetkellä haasteeni on rukous. Haluisin päivittäisessä vaelluksessani yhä enemmän löytää aikaa Sanan tutkimiseen ja rukoukseen. (1989)

Entä sinä?

Oletko sinä jo saanut kutsun Jumalan valtakuntaan? Jos olet, niin tiedät ja tunnet sen omassatunnossasi. Herra avaan sinulle oman Poikansa Jeesuksen kärsimystä, kuolemaa ja ylösnousemusta sinun syntiesi sovituksesi ja tarjoaa sinulle pääsyä Jumalan valtakuntaan, Jeesuksen rakkauden hallittavaksi. Avaa siksi sydämesi, sillä Jeesus haluaa antaa sinun kaikki syntiesi anteeksi ja tulla sinun sydämesi valtaistuimelle johtamaan sinut perille kirkkauteen asti.

Jos olet jo Herran oma, tartu tänäänkin Jumalan lupauksiin ja niihin turvaten anna elämäsi Herran pyhitettäväksi siten, että Pyhän hengen hyveet saisivat loistaa sinusta muillekin ja Herran rakkaus saisi levitä sinunkin kauttasi yhä laajemmalle. Kiinnitä samalla katseesi lopulliseen päämäärään!